

MICHAEL CONNELLY

VÝSTRAHA

CONNELLY JE RAYMOND CHANDLER
NAŠÍ GENERACE
-ASSOCIATED PRESS

VÝSTRAHA

Michael Connelly

VÝSTRAHA

sloart

Text © Michael Connelly 2020
Copyright © 2020 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí
být reprodukována nebo využita žádným způsobem
a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými,
včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních
systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v Praze roku 2021

Překlad Jiří Kobělka
Redakce Jiří Dubecký, Markéta Tomášová
Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, spol. s r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0195-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovalt.cz

*Detektivu Timu Marciovi za všechno,
co udělal pro Město andělů*

Koho by dábelký čin neodpuzoval a současně nepřitahoval?

David Goldman
(z knihy *Our Genes, Our Choices*)

Prolog

Jeho auto se jí líbilo. V elektromobilu seděla poprvé. Projížděli nocí a ona slyšela jen vítr.

„Úžasně tichý,“ poznamenala.

Pouhá dvě slova, a ona je stejně zadržela. Třetí cosmopolitan jí udělal na jazyku špičku.

„Je za tebou, ani nevíš jak,“ prohlásil řidič. „To je teda fakt.“

Podíval se na ni a usmál se. Ona však měla pocit, že si ji jen kontroluje, jak na tom je, když si teď tak šlape na jazyk.

Odbočil a kývl před sebe.

„Jsme tady,“ řekl. „Je tu nějaký parking?“

„Můžeš se postavit za mě,“ odpověděla. „V garáži mám dva fleky, jenže jsou... jeden za druhým. Myslím, že se tomu říká totem.“

„Tandem?“

„Jo, jasně, jasně. Tandem.“

Začala se svému přebreptu smát. Pak už se smála spíš vlastnímu smíchu a nedokázala se utiшит. Zase ty koktejly. Plus kapky z lékárny, které si vzala, než večer vyrazila uberem do města.

Muž stáhl okénko a do pohodlné kabiny pronikl svěží večerní vzduch.

„Vzpomeneš si na kombinaci?“ zeptal se jí.

Tina se vzepřela na sedadle, aby se mohla rozhlédnout kolem sebe a zorientovat se. Poznala, že už stojí před garážovými vraty pod jejím bytem. Přišlo jí to divné. Nevybavovala si, že by mu říkala, kde bydlí.

„Tu kombinaci,“ zopakoval řidič.

Panel s číselníkem se nacházel na sloupku, kam se dalo dosáhnout ze staženého okénka. Tina si uvědomila, že sice

zná kombinaci čísel, která jim otevře garážová vrata, ale nepamatuje si jméno muže, jehož se dnes rozhodla pozvat k sobě domů.

„4-6-8-2-5.“

Zatímco muž zadával čísla, Tina se snažila znovu nerozesmát. Někteří chlapi nemají tohle hihňání rádi.

Vjeli do garáže a ona ukázala na volné místo za svým mini. Zanedlouho už stáli ve výtahu, kde zmáčkla správné tlačítko a opřela se o něj, aby neupadla. Muž ji objal a během jízdy ji přidržoval.

„Máš nějakou přezdívku?“ zeptala se.

„Jak to myslíš?“

„Normálně. Prostě jak ti říkaj. Z legrace.“

Muž zavrtěl hlavou.

„Myslím, že mi říkají jen jménem,“ odpověděl.

No tak nic. Tina to nechala plavat. Na jméno si může vzpomenout později, ačkoliv jí bylo jasné, že se bez něj nejspíš obejde úplně. Žádné „později“ už totiž nebude. Skoro nikdy nebylo.

Ve druhém patře se kabina otevřela a ona ho odvedla ke druhým dveřím vedle výtahu, kde měla byt.

Sex byl fajn, ale nic výjimečného. Jediné vybočení z normálu představovala skutečnost, že se muž nebránil jejímu požadavku, aby si vzal kondom. Dokonce si přinesl svůj. Bod pro něj, ale i tak Tina nepředpokládala, že by z toho mohlo vzejít něco trvalejšího. Pátrání po oné nepopsatelné věci, která dokáže vyplnit vnitřní prázdnotu, bude pokračovat.

Jakmile muž spláchl kondom, vrátil se k ní do postele. Tina doufala v nějakou výmluvu – že ráno brzy vstává, že ho doma čeká manželka, cokoliv –, ale on se chtěl ještě v posteli mazlit. Hrubě se na ni přimáčkl a otočil ji tak, že se mu tiskla na prsa. Měl je oholená a ona cítila na zádech drobné jehličky jeho rašících chlupů.

„Víš...“

Dál se se svou námitkou nedostala. Muž se totiž obrátil i s jejím tělem, takže na něm teď ležela otočená zády. Hrudník měl jako smirkový papír. Obemkl ji jednou rukou, tu pak pokrčil a vytvořil v ohbí lokte písmeno „V“. Natáhl druhou ruku, strčil jí do věčka hlavu a začal ho utahovat. Tina cíti-

la, jak se jí uzavírá průdušnice. Nemohla ani křičet o pomoc. Neměla vzduch, jímž by rozpohybovala hlasivky. Snažila se vzpouzet, jenže měla nohy zamotané do přikrývky a muž byl příliš silný. Mačkal jí krk jako ve svěráku.

Po chvíli jí okraje zorného pole začaly tmavnout. Muž zvedl hlavu z postele a přitiskl jí ústa na ucho.

„Lidi mi říkají Shrike,“ zašeptal.

JACK

1

Ten článek jsem nazval „Král podfukářů“. Takhle jsem to aspoň napsal do titulku. Byl jsem si však jistý, že text nakonec vyjde pod jiným názvem, protože nadepsáním článku jsem překročil hranice vymezené reportérovi. Titulek i perex pod ním měl na starosti editor a mně už teď znělo v uších, jak mě Myron Levin cupuje: „Přepisuje ti snad editor odstavce? Obvolává snad lidi z článku a klade jim doplňující otázky? Ne, neobvolává a neklade. Drží se svého kopyta, což pro tebe znamená, že se ho máš držet taky.“

A protože oním editorem byl právě Myron, těžko jsem se mohl jeho argumentům bránit. Tenhle konkrétní článek jsem však i přesto odeslal s návrhem titulku, jelikož mi připadal perfektní. Text pojednával o temném pozadí vymáhání dluhů – kvůli podvodům s dluhy přicházeli lidé o 600 milionů dolarů ročně – a ve *Fair Warning* platilo pravidlo, že každý podvod musí dostat konkrétní tvář, ať už predátora nebo kořisti, ať už oběti nebo pachatele. Tentokrát to vyšlo na predátora. Arthur Hathaway alias Král podfukářů byl v této branži absolutní špička. V šedesáti dvou letech už v losangeleském podsvětí vyzkoušel všechny myslitelné podfuky, od prodeje falešných zlatých cihel po zakládání falešných webových stránek pro výběr humanitární pomoci. Momentálně měl rozehraný scénář, kdy přesvědčoval lidi, že dluží peníze, které ve skutečnosti nedlužili, a vymáhal po nich splátky. Byl tak dobrý, že mu aspirující mladí švindlíři platili za kurzy podvádění, které dával každé pondělí a středu v jednom bývalém filmovém studiu ve Van Nuys. Infiletroval jsem se tam jako jeden ze studentů a zjistil jsem, co se dalo. Teď přišel čas přetavit získané informace do článku a na Arthurově příkladu odhalit zákulisí branže, která

každoročně vysává miliony ze všech možných lidí – od starých dam, jimž se tenčí zůstatek na účtu, po mladé kariéristy zatížené obří studentskou půjčkou. Ti všichni se stávali oběťmi dluhové mašinerie a bez řečí posílali peníze, poněvadž je Arthur Hathaway přesvědčil, že je posílat musejí. A tenhle chlap teď dvakrát týdně učil jedenáct budoucích podvodníků a jednoho tajného reportéra, jak se to dělá, a to za cenu padesáti dolarů za lekci. Jeho největším podfukem ze všech přitom paradoxně mohla být právě tahle švindlířská škola. Ve svém řemesle byl Arthur opravdový král a jeho naprostá absence svědomí ho řadila mezi čítankové psychopaty. Moje reportáž obsahovala i příběhy obětí, jimž Arthur vybílil bankovní účty nebo jim zničil život.

Myron už se dohodl s *Los Angeles Times*, že tenhle materiál vydáme jako společný projekt. Tím bylo zaručeno, že si ho přečte spousta lidí a že si ho bude muset všimnout i losangeleská policie. Vláda „krále Artuše“ se chýlila ke konci a jeho kulatý stůl služebně mladších podfukářů měl padnout spolu s ním.

Naposledy jsem si článek přečetl a odeslal ho Myronovi. Do kopie jsem přiložil i advokáta Williama Marchanda, který pro nás všechny chystané články bezplatně revidoval. Nechtěli jsme na web pověsit nic, co by nebylo právně neprůstřelné. Celá redakce *Fair Warning* čítala pět lidí, a to včetně washingtonské reportérky, která pracovala z domova. Jediný „špatný článek“, jenž by vyústil v prohraný soudní spor nebo nucené mimosoudní vyrovnání, by nás okamžitě potopil a já bych se opět stal tím, čím jsem během své kariéry byl nejméně dvakrát: reportérem, který nemá kam psát.

Vyšel jsem z kukaně, abych Myronovi oznámil, že jsem mu článek konečně poslal, jenže on ve svém boxu zrovna telefonoval a já jsem podle jeho tónu poznal, že jedná s potenciálním dárce. Myron byl zakladatelem, editorem, reportérem a hlavním obstaravatelem příspěvků pro *Fair Warning*. Fungovali jsme jako internetový zpravodajský portál bez placeného členství. Místo toho jsme měli pod každým článkem a někdy i nad ním tlačítko pro zájemce o zaslání daru. To ovšem Myronovi nebránilo, aby sám aktivně vyhledával kouzelného oslíčka, který nás bude sponzorovat,

takže o dary nebudeme muset prosit, ale případně si mezi zájemci i vybírat – alespoň načas.

„Neexistuje nikdo další, kdo by dělal, co děláme my – tvrdou novinářinu ve prospěch spotřebitele,“ sděloval Myron každému potenciálnímu dárci. „Když se podíváte na naše stránky, uvidíte v archivu spoustu článků, které si berou na mušku nejmocnější obory, jako jsou automobilový průmysl, farmaceutický průmysl, mobilní operátoři nebo tabákové firmy. A v situaci, kdy současná administrativa zastává filozofii deregulací a omezování dohledu, neexistuje nikdo, kdo by hájil zájmy běžného občana. Heleďte, já to chápu, samozřejmě můžete dát přednost dobročinným projektům, kde za svoje dolary naděláte mnohem větší parádu. Za pětadvacet babek měsíčně můžete živit a šatit dítě v Appalačských horách. Tomu rozumím. Člověk z toho má dobrý pocit. Ale pokud věnujete peníze *FairWarning*, pak podporujete tým reportérů, kteří jsou odhodlaní se...“

Tuhle náborovou řeč jsem slyšel několikrát denně, pořád dokola. Navíc jsem se účastnil nedělních „salonů“, na nichž Myron a členové správní rady rozmlouvali se správně orientovanými potenciálními dárci, a já jsem se pak mezi ně vmísal a rozebíral jsem s nimi konkrétní články, na kterých zrovna pracuju. Coby autor dvou bestsellerů jsem si na těchto dýcháncích užíval výsostného postavení, ačkoliv se nikdo raději nezmiňoval o tom, že od doby, kdy mi vyšla poslední kniha, uplynulo už víc než deset let. Věděl jsem, že tohle přesvědčování je důležité a že jen díky němu mi chodí na účet výplata – ačkoliv z téhle mzdy se dalo v Los Angeles jen těžko vyžít –, jenže za čtyři roky ve *FairWarning* už jsem tyhle věci zopakoval tolikrát, že bych je dokázal odříkat i ve spánku. Pozpátku.

Myron přestal poslouchat potenciálního investora, vypnul si v telefonu zvuk a podíval se na mě.

„Máš to?“ zeptal se.

„Zrovna jsem to odeslal,“ odpověděl jsem. „Billovi taky.“

„Dobře. Večer si to přečtu, a jestli k tomu budu něco mít, můžem to zítra probrat.“

„Je to připravené k vydání. Dokonce mám i skvělý titul. Stačí, když dopíšeš perex.“

„To bych ti...“

Opět si zapnul zvuk, aby mohl zájemci odpovědět na otázku. Zasalutoval jsem mu a zamířil jsem ke dveřím. Cestou jsem se ještě zastavil u Emily Atwaterové, abych se s ní před odchodem rozloučil. Kromě ní a Myrona nikdo další v kanceláři nebyl.

„Zdarec,“ řekla se svým křepkým britským přízvukem.

Naše redakce sídlila v klasickém jednopatrovém nákupním centru ve Studio City. V přízemí se nacházely prodejny a restaurace, první patro pak bylo vyhrazené pro služby typu pojištění aut, manikúra a pedikúra, jóga nebo akupunktura. My jsme představovali výjimku. Do redakce *FairWarning* žádání zákazníci nechodili – tyto prostory jsme si vybrali hlavně proto, že byly levné. Prostory pod námi totiž sloužily jako výdejna produktů z konopí a vzhledem ke špatné ventilaci v budově se v našich kancelářích neustále vznášela vůně čerstvé marihuany. Myron za to dostal výraznou slevu na nájemném.

Nákupní centrum mělo tvar písmene „L“ a patřila k němu i podzemní garáž s pěti místy vyhrazenými pro zaměstnance *FairWarning* a návštěvníky. Byla to velká výhoda. Ve městě se parkovalo všelijak. Pro mě bylo navíc kryté stání výhodné i v tom, že jsem bydlel v prosluněné Kalifornii a jen málokdy jsem ve svém džípu zatahoval střechu.

Nový Jeep Wrangler jsem si pořídil ze zálohy na svou poslední knihu a tachometr mi sloužil jako připomínka, jak vzdálená je doba, kdy jsem si kupoval nablýskaná auta a figuroval na žebříčcích bestsellerů. Když jsem nastartoval motor, znovu jsem se na tachometr podíval. Z cesty, na které jsem se kdysi pohyboval, jsem zbloudil přesně 259 475 kilometrů.

2

Bydlel jsem v Sherman Oaks na Woodman Avenue, kousek od dálnice 101. Byl to bytový dům postavený ve stylu letoviska v Cape Codu z 80. let. Nacházelo se v něm čtyřiašedeset bytových jednotek, které vytvářely obdélník kolem nádvoří se společným bazénem a grilem. I pod tímto domem se skrývala podzemní garáž.

Většina bytových domů na Woodman Avenue měla jména typu Capri, Oak Crest a podobně. Můj dům žádné jméno neměl. Nastěhoval jsem se do něj teprve před rokem a půl, když jsem prodal družstevní byt, který jsem si pořídil ze stejné zálohy jako auto. Tantiémy se rok od roku tenčily a já jsem právě procházel obdobím, kdy jsem si musel výrazně přeuspořádat život, abych dokázal vyžít z peněz, které mi chodily z *FairWarning*. Byl to nelehký přechod.

Když jsem na sjezdu do garáže čekal, až se zvednou vrata, všiml jsem si, že u panelu vedle vstupní branky do komplexu stojí dva muži v obleku: bílý pětapadesátník a asi o dvacet let mladší Asiat. Krátký poryv větru odhalil Asiatovi cíp saka a já jsem si všiml, že má na opasku policejní odznak.

Sjel jsem do garáže a celou dobu jsem ve zpětném zrcátku sledoval vrata. Muži seběhli po svažitém sjezdu za mnou a vklouzli dovnitř. Zaparkoval jsem na vyhrazeném místě a zhasl motor. Než jsem si stačil sebrat z vedlejšího sedadla batůžek a vystoupit, už na mě čekali za džípem.

„Jack McEvoy?“

Jméno nepopletli, jen ho nesprávně vyslovili. *Mikavoj*.

„Ano, McEvoy,“ opravil jsem muže. *Mekevoj*. „Co se děje?“

„Jsem detektiv Mattson z LAPD,“ prohlásil starší muž.

„A toto je můj parták, detektiv Sakai. Potřebujeme vám